

PREČO

MAMA

STÁLE

Gill
Sims

PIJE

Lebo čím staršie deti,
tým väčší DRINK!

Ljndeni

Prečo mama stále pije

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Gill Sims

Prečo mama stále pije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Gill Sims

PREČO MAMA STÁLE PIJE

Lebo čím staršie deti,
tým väčší DRINK!

Ljndeni

*Pre Pauline.
Vravela som ti, že to bude v pohode.*

OBSAH

JANUÁR / 9

FEBRUÁR / 43

MAREC / 97

APRÍL / 129

MÁJ / 171

JÚN / 237

JÚL / 259

AUGUST / 287

SEPTEMBER / 327

DECEMBER / 351

POĎAKOVANIE / 363

JANUÁR

PIATOK, 25. JANUÁRA

Dopila som čaj a odložila som šálku do umývačky riadu. Napriek tomu, že v noci som takmer nezažmurila oka, lebo ma sužovali hrozivé nočné mory o nekontrolovateľných miniatúrnych klaunských autách, ktoré sa na mňa rútili rýchlosťou svetla, som bola celkom spokojná, ako organizovane prebehlo dnešné ráno – vstala som, obliekla sa, prešla som sa so psami, nakrmila ich a vytiahla vzácne zlatička z nôr, len aby vzápätí odmietli výživné raňajky, čo som im pripravila. Pri druhej šálke čaju som si dokonca našla päť minút, aby som si potajomky prečítala *Komentáre hanby* na stránke novín *Daily Mail*, a uvažovala som pritom, či by mi pri hľadaní nového frajera pomohlo „odhaliť svoje nárazníky“ alebo „predviesť svoje krivky“. Najlepšie zrejme urobím, ak si prestanem nad takými nezmyslami lámať hlavu, skôr než začnem pozerat' rannú šou *Good Morning Britain* a súhlasiť s kontroverzným novinárom Piersom Morganom.

Presne o takomto ráne som snívala, keď som sa kedysi snažila napchať vzdorovitým batolátám cereálie do krku, hoci tie sa usilovali dostať ich skôr na strop než do úst. (Tušíte vôbec, aké náročné je dostať zo stropu prisušené cereálie? Je to horšie, ako škrabať z neho ozdobnú sadru.) Pripadalo mi nemožné, že raz zažijem pokojné ráno – najmä keď som sa snažila obut' dieťa, ktoré vraj „zabudlo“, ako sa nazývajú topánky, zatiaľ čo som sa s druhým hádala, prečo si musí do škôlky obliecť noha-

vice a nemôže do nej vtancovať s holým zadkom, hoci v rozprávke *Rastamouse* si myši nijako nezakrývajú spodné partie.

Samozrejme, moje rána nie sú zvyčajne takéto. Stále sa väčšinou nesú v znamení vykrikovania: „NETUŠÍM, KDE MÁŠ ÚBOR NA TELESNÚ, MUSÍŠ SI HO NÁJSTŤ TY!“ alebo „NIE, postaviť sa do stredu izby, letmo sa rozhliadnuť a tvrdiť, že ho aj tak nevieš nájsť, ešte NEZNAMENÁ, ŽE HO NAOZAJ HLADÁŠ!“ a šomrania temných kliatob, keď sa snažím prihlásiť na službu ParentPay, aby som drahým deťom poslala ďalšie prachy.

No včera večer som bola mimoriadne organizovaná a prinútila som ich vopred si zbalit' školské tašky vrátane telesných úborov a potrieb na výtvarnú, lebo som si odhodlane zaumienila, že ráno prebehne bez stresu, nebudeme po sebe štekať ani sa rozčuľovať, aby mala Jane pokoj a ticho, lebo dnes ju čakajú skúšky v autoškole, takže potrebuje mierumilovné prostredie, aby sa dokázala sústrediť. Zaplavila ma samolúbosť, že sa mi podarilo uspieť.

Vzala som si kľúče, kabát a kabelku, rozlúčila som sa so psami a zavolała na Jane, že nastal čas ísť.

O dvadsať minút neskôr som stále kričala spod schodov, no dcéra sa neozývala. Vyskúšala som aj vyjsť na poschodie a zabúchať jej na dvere, ale odpovedalo mi iba tlmené odrfrknutie, takže som jej vážne pohrozila, že ak nezíde na prízemie do JEDNEJ MINÚTY, odídeme bez nej. (Čo akosi nedávalo zmysel, lebo prečo by som odišla na jej skúšky v autoškole bez nej?) Ešte vždy som však trčala na mieste pod schodmi a pomaly som začínala chripiet.

„Jane! JANE! Jane, ponáhľaj sa! Budeme meškať! Jane, počuješ ma? JANE? Počúvaš ma vôbec? Preboha, Jane, švihaj sem, musíme ODÍŠŤ!“

Peter vystrčil hlavu zo svojej spálne. „Mami, mohla by si prestať kričať? Hrám sa na Xboxe a všetci kamaráti ťa počujú. Hanbím sa za teba.“

„Tak čo keby si zašiel za sestrou ty a odkázal jej, že musíme ihneď odísť, prosím?“

„Kdeže, mami, ja som momentálne uprostred dôležitej hry!“ zhrozil sa Peter, narazil si slúchadlá na uši a spakoval sa naspäť do izby k ďalšej hroznej a otupujúcej počítačovej hre, ktorou si ničí citlivé tínedžerské synapsie.

„Peter!“ zavolala som za ním. „PETER! Prestaň sa hrať a prichystaj sa do školy, lebo budeš meškať. Nemám čas odviezť ťa na autobusovú zastávku, musíš tam zísť pešo! Počuješ ma?“

Z Petrovej izby vyšlo akési vrčanie, ktoré mohlo znamenať čokoľvek – možno mi dáva vedieť, že ma počuje a pripraví sa, možno sa prostredníctvom tajnej reči dorozumieva s ďalšími dospievajúcimi kamarátmi cez internet alebo vydal ten zvuk počítača a išlo o povzdych prostitútky, keď ju Peter zavraždil. Keďže syn je o niekoľko centimetrov vyšší než ja, nedokážem ho od počítača fyzicky odtiahnuť, a tak mi zostávajú iba zúfalé prázdne hrozby a príležitostná zmena hesla na Wi-Fi, aby som ho donútila poslúchať.

„JANE!“ skríkla som znovu a v duchu som uvažovala, koľko dní, mesiacov, ba i rokov života som strávila pri päte scho-diska márnym zavýjaním, aby sa moje milované ratolesti vynorili z brlohov a opustili dom. Bola by to pravdepodobne veľmi depresívna štatistika, niečo podobné ako počet týždňov, ktoré strávi človek za celý život na záchode, aj keď som názoru, že to číslo by sa nemalo uvádzať ako priemer. Skôr by mohli porovnať, koľko času trávia na záchode muži a koľko ženy, lebo stále nerozumiem, ako sa môže mužský trávia-ci trakt až tak líšiť od ženského, že ich pobyt na záchode trvá približne pätnásťkrát dlhšie. Aspoň sa môžem nabudúce, keď

zbadám tvrdenie, že kakaním strávime dvestotrinásť dní života, utešovať, že táto štatistika je určite ohromne skreslená a ženy v skutočnosti produkujú svižné efektívne hovienka iba tri dni svojho života, zatiaľ čo muži vysedávajú na vécuku milión rokov a tlačia mnohopočetné, rozvláčne a mimoriadne dôležité hovná.

Z myšlienok ma prerušila Jane, keď KONEČNE treskla dverami na svojej spálni a prešuchtala sa po schodoch nadol.

„Tak tu si!“ zvolala som. „Čo si celý čas robila?“

„Hm, natáčala som si vlasy, samozrejme,“ odvrkla Jane ušti-pačne.

„Samozrejme,“ vzdychla som. Bolo odo mňa hlúpe myslieť si, že existuje životná udalosť, ktorú by mohla Jane uprednostniť pred svojou najod danejšou láskou k žehličkám, kuličkám a celkovo upraveným vlasom.

„Dobre, dobre, poďme už, lebo budeme meškať!“ zopakovala som.

„Upokoj sa, mami!“ odsekla Jane. „Prečo musíš byť vždy v strese? Neprospieva ti to, vieš? Dostaneš infarkt. A okrem toho máme kopec času!“

„Nie, nemáme.“

„Nuž, tak nás tam odveziem rýchlejšie. Bude to v poriadku.“

„Jane, nie, takto to nefunguje. Nemôžu ťa zastaviť za prekročenie povolenej rýchlosti cestou na skúšky v autoškole! Okrem iného aj ja dostanem čierne body, lebo som zodpovedný vodič, a ak dostaneš pokutu za prekročenie rýchlosti pri dočasnom vodičáku, odmietnu ti dať poisťku.“

„Keď už hovoríš o poisťke, naznačuješ, že mi kúpiš auto, ak zložím skúšky?“ vyzvedala Jane.

„Čože? Nie! To som nepovedala.“

„Nuž, tak prečo na tom záleží, ak mi nemieniš kúpiť auto? Ako sa mám dostať do školy, keď mi odmietaš kúpiť auto?“

„Autobusom! Rovnako ako posledných šesť rokov,“ podotkla som. „Nerozumiem, načo vedieme tento rozhovor – aj tak je hypotetický, keďže si tie skúšky ešte nezložila. A ani ich nezložíš, ak ihneď neodídeme, lebo budeš meškať!“

Jane konečne nasadla do auta, ale nezabudla predtým zavonovito pohodiť nádhernými vlnami. Vyrazili sme do stredu, kde mali prebiehať skúšky. Ja som si sadla na miesto spolujazdca a celý čas som zvierala kľučku na dverách tak zúfalo, až mi obeleli hánky. Snažila som sa nelapať po dychu na každej križovatke a nestresovať Jane kričaním: „BRZDI! BRZDI!“, vždy keď som pred nami zbadala auto, či napomínaním: „VYHOĎ SMEROVKU! Prekrista, VYHOĎ SMEROVKU!“

Zakázala mi opakovať jej: „zrkadlo, smerovka, volant“, hoci nič iné si z vlastných lekcí jazdenia nepamätám, lebo raz sme sa poriadne pochytili, keď mi vyhodila na oči, že ja sama sa pred krútením volantom neobťažujem pozrieť do zrkadla a vyhodiť smerovku. Raz som sa práve preto dostala do krátkej dôvernej kolízie so susedovým autom. (Ja to nazývam „krátka dôverná kolízia“. Jane však tvrdohlavo opakuje: „Chceš povedať, keď si mala ďalšiu autonehodu, MATKA!“)

Konečne sme dorazili do strediska. Jane skapal motor na semaforochoch iba dvakrát. Toto je v skutočnosti dcérin druhý pokus zložiť skúšky v autoškole. Keď minule triumfálne vyšla z testu teórie a podarilo sa jej poľahky vyhnúť všetkým prekážkam na parkovisku (čo bolo celkom prekvapivé, keďže pri jazdení po normálnych cestách sa zvyčajne ničomu nevyhýba), trvala na tom, že pôjde hneď aj na jazdu. No tá sa skončila, keď ju skúšajúci policajt veľmi skoro priviezol naspäť do strediska v záplave slz, výčitiek a bedákania, že to „nebolo fér“. Jane sa pokúsila vojsť na kruhový objazd v protismere a trvala na tom, že to sa „mohlo stať hocikomu“.

Stále som mala výhrady k tomu, či je Jane naozaj pripravená na druhý pokus – zakladali sa na schopnostiach šoférovania, ktoré mi doteraz predviedla, keď so mnou „trénovala“ (starostlivo som vyberala také trasy, aby na nich neboli kruhové objazdy) –, ale jej inštruktor sa podľa všetkého nadržával, že je. Určite som sa s ním nemienila dohadovať, veď vďaka tomu aspoň prestanem platiť každý týždeň za lekcie autoškoly sumy vo výške hrubého domáceho produktu Luxemburska a už nebudem musieť trpieť cvičné jazdy v mojom aute, pri ktorých celý čas zvieram kľučku dverí bielymi háčkami a zúfalo sa modlím k Bohu prevodoviek (Existuje taký boh? Možno je ním Edd China so svojimi peknými veľkými rukami.), nech sa to prudké brzdenie neprejaví na prevodovke. Nedokázala som však potlačiť obavy, či za nadšené rozhodnutie, že Jane môže druhý raz vyskúšať svoju spôsobilosť získať vodičák, nemôžu inštruktorove obavy o vlastnú prevodovku a túžba zbaviť sa Jane, jej prevracania očami a sarkastických poznámok.

O tom, či je Jane pripravená, alebo nie, som sa nemohla poradiť ani so Simonom, Janiným otcom a mojím exmanželom, lebo počas jedinej cvičnej jazdy, ktorú spolu absolvovali, dcéra núdzovo zastavila po asi kilometri a pol, vystúpila z auta a vrátila sa pešo domov. Vyhlásila, že otca už nikdy nebude nikam viesť, lebo je protivný spolucestujúci. Pravdupovediac, nemala som to Jane za zlé, lebo som raz urobila to isté. Ibaže ja som sa, našťastie, dokázala odviezť domov, takže som z auta vykopla Simona a prinútila som ho prísť domov po vlastných, lebo je naozaj beznádejne protivný pasažier. Pravou nohou ustavične podupkával vo vzduchu, akoby hľadal neexistujúcu brzdú, približne raz za každých tridsať sekúnd zasyčal pri nádychu, lebo som sa niečomu „takmer nevyhla“, a s obľubou opakoval: „Ellen, máš pred sebou vozidlo! Si si

vedomá vozidla pred sebou? Musíš ihneď spomaliť, Ellen, máš pred sebou VOZIDLO!“ Ak mám byť úprimná, niekedy ma udivuje, že som sa so Simonom nerozviedla skôr, hoci cesta naspäť domov – šesť a pol kilometra pešo a v daždi – ho aspoň trochu donútila spamätať sa a liezť mi v aute menej na nervy.

Bohužiaľ, Jane sa do cesty pritrafil ten istý skúšajúci policajt ako pri prvom pokuse a neušlo mi, ako ten chudák viditeľne zbledol, keď ju zbadal. Dcéru však nič nezastraší, a tak veselo odskackala po boku skúšajúceho, ktorému v rukách nechýbala písacia podložka. Nanešťastie, nemal na sebe béžovú bundu ani rukavice na šoférovanie, v ktorých si skúšajúcich vždy predstavujem, lebo som bola v čase dospievania príliš vystavená zábavnej rozhlasovej relácii *Lee and Herring's Fist of Fun*. (Na cvičných jazdách s Jane som musela bojovať s nutkaním, aby som na ňu nezačala kričať: „Si HLÚPA? Si sprostá HLU-PAŇA! Veď ani NEVIEŠ JAZDIŤ!“ Obávala som sa, že ju by neuspokojilo moje vysvetlenie, že v deväťdesiatych rokoch sa podobné prejavy považovali za komické.)

Medzičasom som sa uchýlila do zaparenej kaviarne na druhej strane ulice – myslím to tak, že mala zaparené okná, niežeby v nej bolo sparno ako v kaviarni pre nudistov. Existujú také vôbec? Možno v Amsterdame, kde žijú veľmi liberálni ľudia. U nás by pravdepodobne museli prebehnúť zdĺhavé odhady rizík vyplývajúcich z nebezpečenstva blízkosti vreľých tekutín a nahých genitálií, a to ani nespomínam zväženie hygienických aspektov. Keď tak nad tým uvažujem, možno je najlepšie, ak nudistické kaviarne neexistujú. Existujú však mačacie kaviarne, aj keď nerozumiem, prečo neurobia aj psy, keďže väčšina mačiek nás v skutočnosti neznáša, zatiaľ čo psy (s výnimkou môjho postaršieho mrzutého borderského teriéra Súdiaceho, pri ktorom som si však istá, že je čiastočne mačka) ľudí zbožňujú a nič by sa im nepáčilo viac, ako keby

do kaviarne prúdili neznámi, ktorí by ich škrabkali za ušami a krmili pod stolom zakázanými koláčmi.

Samozrejme, dumala som nad mačacími/nudistickými kaviarňami (dali by sa skombinovať a nazvať kaviarne s cic-kami), aby som sa rozptýlila a nevracala sa v myšlienkach k tomu, ako môžem byť, dopekla, taká stará, že mám dcéru, ktorá bude čochvíľa sama jazdiť autom, a čo je ešte zne-pokojujúcejšie, o pár rokov si bude môcť vypiť. Teda legálne. V skutočnej krčme. Už niekoľko rokov sa totiž snažím o „li-berálny“ rodičovský prístup – noviny *Daily Mail* by ho zrej-me nazvali „nedbanlivý“ – a dovoľujem Jane experimento-vať s rozumnými množstvami nie príliš silných drinkov. To znamená, že jej povoľujem vziať si na párty cider a na druhý deň si schválne nevšímam, že má opicu, lebo sa ožrala z vod-ky a likéru Mad Dog 20/20, ktorý si dnešná mládež opäť ob-ľúbila. Kto to mohol tušiť? V súčasnosti existuje mnoho exo-tických príchutí ako „elektrický melón“, hoci v čase, keď som dospievala ja, sa dala zohnať iba jahodová alebo broskyňová príchuť. Bola to jahodová alebo broskyňová? Ach bože, ani si nespomínam, zlievajú sa mi jednotlivé dni, lebo som stará ba-bizňa s takmer dospelou dcérou. Prosím, prosím, nech ju nik nenabúcha ešte aspoň desať rokov. Nie som pripravená stať sa babkou Ellen. Aj keď moja matka by možno konečne skolabo-vala, keby zhrozene zistila, že sa z nej stane prababka! No ani pohľad na ňu, ako odpadáva, by nestál za to, že by som bola starou mamou pred päťdesiatkou!

Deti rastú ako z vody a pripadá mi zvláštne, že čoskoro, po toľkých rokoch, čo sa môj život točil okolo toho, aby prežili a mali čo jesť, už nebudem zodpovedná za prvorodené a nes-kôr ani za to druhé. Pred Vianocami sme všetci stresovali pri vyplňaní formulárov a prihlášok na vysokú školu a vý-bere prednášok a zameraní, aj keď sa mi zdá, že uplynulo iba

päť minút, odkedy som to robila sama. Nuž, vravím, že sme „stresovali“, ale popravde som stresovala iba ja, keď som naliehala na Jane, aby to urobila a ukázala mi vyplnené prihlášky. A zbytočne – napokon mi iba oznámila, že ich poslala bez toho, aby som ich čo i len zazrela. Dlhو som ju presviedčala, kým mi zdráhavo prezradila, kam sa prihlásila a na čo. Jej prvá voľba je Edinburgh, čo ma prekvapilo, keďže tam sme chodili na vysokú so Simonom, a tak mi napadlo, že tejto škole sa z princípu vyhne. No očividne ponúka slušné vzdelanie v oblasti histórie a politiky (čo je momentálne jej vybrané zameranie) a okrem toho sa univerzita nachádza „veľmi ďaleko, mama, takže ma nebudeš môcť stále navštevovať“.

V kaviarni som si kúpila šálku čaju a briošku (preboha, veď už teraz som babka), usadila som sa a hrýzla si nechty v napätí, kedy sa Jane vráti. Nebola som si istá, aký výsledok by som uvítala. Ak Jane prejde skúškami v autoškole, môže ma vozit' do krčmy a sama sa vyvážať na rôzne miesta, ale ak ich nespraví, nebudem sa s ňou musieť deliť o auto a predstavovať si večer v posteli, že moja drahá dcéra je uväznená v spleti kovu kdesi v priekope. Úprimne, nedôveru v Janine šoférske schopnosti som si vytvorila, už keď mala štyri a pol roka a boli sme na návšteve u mojej najlepšej priateľky Hannah. Tá kúpila svojim deťom Emily a Lucasovi (ktoré sú, vďaka bohu, najlepší priatelia mojich detí) elektrický džíp na hranie. Peter s Jane boli vo vytržení a to, že sa im naskytna príležitosť vyskúšať ho, považovali za najvzrušujúcejšiu vec, aká sa im kedy prihodila.

Petrovi sa nejakо podarilo vliezť do džípu prvému, čo ma vyľakalo, keďže mal iba dva a pol roka, ale Hannah ma ubezpečila, že sa mu nepodarí zísť z príjazdovej cesty. Jazdil výborne, zabáčal, cúval a napokon pompézne zaparkoval. Potom prišla na rad Jane.

„Chcem, aby šla Emily so mnou!“ zaumienila si a jej kamarátka náležite naskočila na miesto spolujazdca.

„To je zábava, Emily!“ pišťala Jane, keď dupla na plyn a preletela priamo cez živý plot. Ponáhľali sme sa za nimi na ulicu a dcéra si vôbec neuvedomovala, že opustila príjazdovú cestu ako *Vidláci na pretekoch*.

„Ach, pozri, Emily, to auto má telefón. Predstierajme, že voláme Millie!“ blabotala Jane, točila sa hore-dole po ceste a ja som vrieskala: „JANE! JANE! STOJ! STOJ!“ Pokúsila som sa jej vrhnúť pod kolesá, no Jane nevenovala nijakú pozornosť ani mne, ani ulici, lebo „telefonovala“ s Millie a raportovala pritom s Emily, s jednou rukou nenútene položenou na volante a chodidlom stále pevne pritisnutým na plyne. Pre Jane bol brzdový pedál iba prebytočný kúsok plastu.

Konečne jej doľahol do uší môj posledný utrápený výkrik: „JAAANE!“ keď sa nebezpečne rútila k nablýskanému BMW zaparkovanému pár metrov pred ňou. Otočila sa a zháčila: „Áno, mamička?“

Pri obracaní hlavy, vďaka bohu, pustila nohu z plynu a ja som vrazila do poondiateho elektrického džípu ako správny hráč ragby, takže sa mi podarilo zastaviť ho včas, aby nenarazil do lesklého a nepochybne ohromne drahého bavoráka. Hrozne sa mi uľavilo, lebo keby Jane nabúrala do auta a spôsobila rozsiahle nákladné škody už vo veku štyroch rokov, Simon by nadobudol nekonečnú muníciu „zábavných“ poznámok o „vodičkách“. (K tomuto incidentu došlo, samozrejme, dávno pred tým, než som ho vyhodila z auta, keď sa správval ako povýšenecký kretén!)

Odštipkávala som si z briošky a odchlipkávala z čaju, hodi na pomaly plynula. Pred sedemnástimi rokmi sa mi nezdalo možné, že jedného dňa tu budem sedieť a čakať, či Jane urobí skúšky v autoškole. Čo som robila pred sedemnástimi rokmi?

Určite som sa cítila staro a myslela som si, že som vechá ako vysušená šupka, lebo som dosiahla pokročilý vek tridsaťjeden rokov, čo mi s odstupom času príde úplne absurdné. Momentálne mám štyridsaťosem a tridsaťjedenročné ženy vnímam ako bábätká! Tie naivky plné nádeje a mladosti vôbec netušia, že sa raz zmenia na staré babizne a ešte viac vyschnú. Všetky označujú na instagrame bláznivé veci, o ktorých som nikdy nepočula, ako *bulletproof* kávu, kimči a podcasty. V každom prípade, pred sedemnástimi rokmi som chodievala s malou Jane na hudobnú pre najmenších. Každý piatok ráno. Vždy sme sedávali v kruhu na tvrdej studenej dlážke v kostolnej hale a ja som sa snažila udržať zúrivu a zvládajúcu sa Jane vo svojom lone a pritom tliekať s ostatnými vysmiatymi mamičkami do rytmu otravnej pesničky o tom, čo máš robiť, keď si šťastný.

Čo iné som ešte robila? Mám to naozaj rozmazané. Veľa som sa nachodila. Skutočne veľa. Trávila som celé hodiny v parku, kde som hojdala Jane na hojdačkách a krmili sme kačky, aj keď po novom sa nesmú krmieť chlebom, čo mi poskytuje príležitosť vravievať: „Za mojich čias...!“, rovnako ako zvykla moja babka. Trochu sa bojím, že v ďalšom štádiu starnutia zo mňa vyjde nejaká hrozná nenútená rasistická poznámka, a keď mi ju bude niekto (oprávnené) vyčítať, iba mávnem rukou so slovami: „Za mojich starých čias sa to tak vravelo.“ Ak sa mi to náhodou stane na verejnosti a ktosi si ma mimovoľne vypočuje, možno skončím v nejakom neradostnom článku *Daily Mail* o bláznivej politickej korektnosti, kde nesprávne uvedú nielen môj vek, ale aj hodnotu môjho domu.

Jane ako malá odmietala hádam všetku rozmixovanú a starostlivo zmrazenú zeleninu. Postupne som sa naučila, že čím viac ma prekliata autorka detských kuchárok Annabel Kar-

melová ubezpečuje, že každé dieťa zbožňuje volajakú odpornú miešatinu, ktorú vymyslela, tým pravdepodobnejšie ju Jane odmietne ochutnať. Jedného dňa po hodine, čo som dcéru prehovárala, nech vyskúša nechutné blato, ktorého prípravou – šúpaním, krájaním, varením v pare, mixovaním a ochucovaním slzami – som strávila posledné dve hodiny, sa vo mne pri pohľade na Annabelinu vysmiatej tvár na obálke kuchárky niečo zlomilo. Šmarila som tú prekliatu knihu do záhrady a potom som za ňou vybehla, začala som po nej skákať a celý čas som vykrikovala oplzlosti. Po tomto akte som sa cítila oveľa lepšie, a tak som urobila to isté aj s kuchárkou pondiatej Giny Fordovej.

Neskôr, keď mala Jane iba pol roka, som sa pokúsila vrátiť do práce. Cítila som sa hrozne previniť z nedostatku pocitu viny, že ju nechávam v jasliach, kde ju vychovávajú neznámi, ako mi dookola vyhadzovala na oči mama, ktorá sa očividne nazdávala, že by bolo oveľa vhodnejšie, keby som zamestnala na plný úväzok pestúňku rovnako ako moja sestra Jessica, a neriskovala tak, že Jane sa vo formujúcom veku priučí zlozvykom od obyčajných detí a už nikdy sa ich nezbaví. Matka iba nejasne okomentovala, aké zlozvyky by podľa nej Jane mohla pochytiť, a ešte vágnejšie sa vyjadrila k téme, z čoho mám podľa nej zaplatiť pestúňku na plný úväzok. No musím priznať, že keď som prekročila prah jaslí, kde som vopchala Jane do rúk niekomu inému a na pár hodín sa jej vzdala, aby som sa mohla oddávať dospeláckym rozhovorom, používať myseľ a pochutiť si na sendvičoch bez toho, aby na mňa niekto kričal, že z neho tiež chce, a potom ma ním oplul, pociťovala som s ničím nezameniteľnú radosť.

Nič vás neprinúti vážiť si spoločnosť dokonca aj tých spoločensky najneschopnejších kolegov ako alternatíva tráviť čas s malými deťmi. Samozrejme, vrátiť sa do práce bola logis-

tická nočná mora, ale mne to za to stálo, lebo som sa znovu cítila aspoň trochu vo svojej koži. Zo všetkých strán na mňa útočili odporné kritické poznámky – mamičky, ktoré zostali doma, nespokojne cmukali, ako môžu príšerné pracujúce matky opustiť svoje bábätká; matky pracujúce na plný úväzok mi vyhadzovali na oči, že si neuvedomujem, aké jednoduché je pracovať na čiastočný úväzok; a ostatné ženy zamestnané na čiastočný úväzok trvali na tom, že ich práca je stresujúcejšia a nik nevie, aké náročné je zvládnuť všetko naraz.

Čo robil pred sedemnástimi rokmi Simon? Nespomínam si. Nejasne si vybavujem záhadnú postavu, ktorá sa dožadovала večere a sťažovala sa na únavu, lebo Jane bola hrozný spáč a nedokázala prespať celú noc až do osemnástich mesiacov. Šomral napriek tomu, že on nikdy nevstal z postele, aby ju utešil, keďže chodil do práce a bol hrozne zaneprázdnený a dôležitý, a to dokonca i vtedy, keď sa mi skončila materská dovolenka a vrátila som sa do práce. A neskôr, keď som čakala Petra a bola som taká ustatá, až som sa obávala, že zomriem, mi zas vyhodil na oči, že keď vstávam kvôli Jane, budím ho zo spánku.

S odstupom času vôbec netuším, kde sa vo mne našla energia, aby som opäť otehotnela. Nespomínam si, že by som mala čas alebo chuť na sex, ale v niektorom bode som s ním musela súhlasiť (zrejme na Simonove narodeniny), lebo o tom dodnes existuje dôkaz v podobe Petra. A hoci by som mu to nikdy otvorene nepriznala, jeho počatie bolo tak trochu nehoda, lebo Jane sa takmer podarilo zlomiť ma. Nielenže si nepamätám nijaký sex, ale z tých dní si nespomínam ani na žiadne rozhovory, teda okrem zúrivých hádok o tom, kto je viac unavený, a jedného večera, keď Simon vošiel do kuchyne, kde som krájala mrkvu, a začal sa na niečo sťažovať. Vtedy som

sklopila zrak na nôž a uvažovala som, že mu ho vrazím priamo do srdca. Naozaj som premýšľala, koľko síl by ma to stálo. Snažila som sa dokonca rozpamätať, na ktorej strane má človek srdce, aby som správne zamierila, a uvedomila som si, že musím mieriť na jeho ľavú stranu, nie moju. V tom okamihu sa však Jane rozplakala a všetky zlomyseľné myšlienky sa rozplynuli.

Ešteže tak, lebo keby som Simona zabila a strávila zvyšok Janinho detstva vo väzení, nebolo by pravdepodobné, že by práve robila skúšky v autoškole, a Peter by vôbec neexistoval. Svet bez Petra by bol určite oveľa smutnejší, i keď naša rodina by produkovala rozhodne prijateľnejšiu uhlíkovú stopu, keď vezmeme do úvahy, koľko jedla zožerie, koľko elektriny minie na hranie počítačových hier a koľko metánu vypustí do ovzdušia, keďže od narodenia prdí viac-menej nepretržite a nedáva nijako najavo, že by s tým mienil prestať. Okrem toho nám vždy chýba toaletný papier – začínam sa obávať, že ho konzumuje. Zdá sa mi, že ustavične kupujem ďalšie rolky, a musím kvôli tomu chodiť zakaždým k inému pokladníkovi, aby si nemysleli, že trpím nejakým hrozným zažívacím problémom.

A to ani nespomínam Petrovu nadmernú spotrebu vreckoviek. Sčasti – predovšetkým kvôli našej planéte – uvažujem, že by som mu mala kúpiť látkové vreckovky, ale druhá časť mojej osoby si stojí za názorom, že polárne medvede to musia zvládnuť, lebo nedokážem čeliť predstave, že by som z Petrových vreckoviek musela prať pochybné hmoty – teda za predpokladu, že v prípade nedostatku vreckoviek už teraz nepoužíva ponožku. Niekedy uvažujem, čo robilo ľudstvo v dávnych časoch bez vreckoviek. Vari používali muži látkové vreckovky? Alebo pančuchy? Listy? Som si istá, že onanovanie nie je moderný fenomén, ale rozhodne nepatrí medzi

témy, na ktoré by som sa mohla opýtať v múzeu. Len si to predstavte: „Zaujímam sa o výskum honenia v minulosti...“ Človek nemôže ani kontaktovať organizácie bojujúce proti zmene klímy a spýtať sa na ekologické alternatívy pre tínedžerské uspokojovanie.

Tieto myšlienky ma celkom zbavili chuti do jedla, a tak som odložila briošku nabok. Zrazu som si uvedomila, že mi úplne vychladol čaj, keď do kaviarne vtrhla Jane.

„PREŠLA SOM!“ pištala. „ZVLÁDLA SOM TO! UŽ MÔŽEM JAZDIŤ, MATKA! POĎME NA CESTY!“

„To je úžasné, drahá!“ tešila som sa s ňou. „Vedela som, že to zvládneš!“ dodala som nepravdivo. „Musela si zacúvať za roh?“

„Nie,“ pohrdavo pokrútila hlavou Jane, „a už nikdy nebudem musieť. Je to úplne zbytočný manéver.“

„Zavolala si ockovi a oznámila si mu túto skvelú novinku?“

„Ešte nie, najprv som sa o ňu chcela podeliť s tebou!“ usmiala sa na mňa žiarivo ako slniečko. „A chcem sa ti aj poďakovať, mami, že si so mnou toľko chodila cvičiť a tak.“

Dieťa vám len zriedka poďakuje, ocení vašu snahu alebo vás vníma inak než chleboďarcu a zdroj nechcených, nežiaducich a v jeho očiach zbytočných a nesprávnych rád. No v tých mimoriadnych chvíľach, keď mu z očí spadnú tínedžerské klapky, uvidí vás ako osobu, nielen rodiča, a prejaví vám uznanie za rolu, ktorú zohrávate v jeho živote, stoja tie bezsenné noci, rozmixovaná zelenina podľa poondiatej Annabel Karmelovej, gúľanie očami, búchanie dverami a nepretržité zúrivé prskanie frázy „ach, matka“ takmer za to.

„Nemáš zač, zlatko,“ usmiala som sa a konečne ma zaplavil pocit, že som dobrá mama. Úľava, že konáte dobre, alebo pýcha, že sa vaše ratolesti správajú zdvorilo a príjemne, sa nikdy nezdržia dlho.

Odišli sme z kaviarne a prešli sme k môjmu zaparkovanému autu.

„Dnes večer si teda požičiam tvoje auto,“ vyhlásila Jane bezstarostne. „Iba tá na to vopred upozorňujem.“

„Hm, nemyslíš, že by si sa mala skôr opýtať, či si ho môžeš požičať, než aby si ma na to upozorňovala?“ napomenula som ju nežne.

„Nemusela by som si ho požičiavať, keby si mi kúpila vlastné!“ rozhorčila sa Jane.

„V každom prípade, mojím nemôžeš jazdiť, kým nevybavím poisťku,“ podotkla som.

„Preboha, matka, prečo sa s tebou nikdy nedá dohodnúť bez zbytočných problémov?!“ vybuchla Jane a naša pekná spoločná chvíľka plná radosti bola razom preč.

„Nerobím to náročky, taký je jednoducho zákon!“ pripomenula som jej.

„Ach, to je jedno!“ soptila. „Prečo by si to nemohla vybrať, kým pôjdem večer na Aminu párty?“

„Nie som si istá, či sa mi pozdáva predstava, že sa sama odvezieš na párty a vrátiš sa neskoro domov,“ strachovala som sa. „Ešte si nenajzdila veľa kilometrov za tmy.“

„Nebudem sama, všakže? Odveziem aj Sophie, Emily, Tillie a Millie. Slúbila som im to!“

„Čože? Ako si im mohla slúbiť odvoz? Veď si práve zložila skúšky.“

„Napísala som im správu, keď som prechádzala cez cestu.“

Úžasné. Takže nie som prvá, komu oznámila radostné novinky. V duchu som sa utešila, že som aspoň prvá dospelá osoba, ktorej to povedala.

„Jane,“ oslovila som ju neoblomne, „nie, nepožičiaš si moje auto, aby si sa vrátila o druhej ráno s opitými kamarátkami. To sa nestane. Žiadne také. O poistení sa pohovárame ne-

skôr, ale teraz sa musíš vrátiť do školy a ja do práce. A okrem toho,“ prehovárala som ju, „keby si dnes večer jazdila, nemohla by si piť, vieš?“

„SAMOZREJME, že to viem,“ odvrkla Jane chvatne, aj keď som jej na tvári zazrela paniku. Zrejme jej vôbec nenapadlo, že ako vodička bude musieť sledovať opité priateľky s kolou s nulovým obsahom alkoholu v ruke, a to možno nebude až taká zábava.

„Počuj, porozprávam sa s tvojím otcom, či sa nepozrieme na to, koľko by stálo, keby sme ti kúpili, poistili a spravovali malé autíčko, ale, Jane, autá nie sú lacný špás. Nemám nekonečné množstvo peňazí, aby som všetko zaplatila, a musím brať ohľad na to, že čoskoro odídeš na vysokú.“

„Viem!“ vyštekla Jane. „Nájdem si prácu a zaplatím si benzín... a olej... a ostatné veci.“

V duchu som sa zaprisahala, že sa s Jane v blízkej budúcnosti porozprávam o základnej údržbe a spravovaní auta.

„Čo keby si zatiaľ zavolala ockovi a oznámila mu, že si prešla?“ navrhla som.

„Práve som to mala v úmysle,“ prikývla Jane.

Vytukala Simonovo číslo a z telefónu sa ozvalo ženské pradenie: „Ahoj, Jane, tu Marissa. Simon, bohužiaľ, nemôže telefonovať, lebo sedí za volantom.“

Marissa. Skvelé. Simonova drzá, ohybná čarodejníca s lesklými vlasmi a mladíckym zjavom, s ktorou začal chodiť. Dobré, nie je až taká mladá, ale má tridsaťosem, takže v porovnaní so mnou je mladá. Zrazu mi bolo veľmi horúco a zmocnila sa ma zvyčajná panika, že som v prechode a prichádza nával tepla, ale ukázalo sa, že za to môže iba vlna rozžeravenej zúrivosti, ktorú vo mne Marissa vyvoláva.

Netuším, prečo ju tak neznášam. Teoreticky nie je zlá osoba. Vlastne, ak mám byť objektívna, je veľká dobráčka. Pracuje

pre spoločnosť, ktorá vyrába udržateľnú náhradu jednorazových plastov (hoci je na účtovníckom oddelení, takže nenavrhuje samotné produkty, ktoré z drvivej väčšiny tvoria veľmi drahé fľaše na vodu a hrnčeky na kávu, v ktorých sa predáva sójové laté moderným mamičkám po hodinách jogy), vo voľnom čase dobrovoľne spolupracuje s charitou a učí angličtinu utečencov. Okrem toho sa venuje joge a cvičí ju v jednom kuse. Dopekla, veď si adoptovala trojnohú mačku, taká je dobráčka!

No, PREKRISTA, vie neskutočne liezť na nervy a vždy sa správa povýšenecky. Vlastne je tá najsamolúbejšia a najnamyslenejšia primadona, akú som mala v živote smolu stretnúť. Nehovorím to iba preto, lebo jej závidím lesklé husté vlasy alebo farebne skordinovaný instagram, kde zdieľa každú prekliatu hodinu jogy a anglické knihy, ktoré vďaka nej bleskovo prečítali úbohí utečenci (predstavujem si, že jazykové zdatnosti Marissiných utečencov sa zlepšujú tak rýchlo preto, lebo sa zúfalo snažia uniknúť jej malej samolúbej tváričke, ale v skutočnosti sú jej zrejme neskutočne zaviazaní a vďační a majú doma svätýňu, kde oslavujú blaženú svätú Marissu). Dokonca aj fotografie jej trojnohej mačky ma dostávajú do vývrtky, čo je pozoruhodné, lebo zvieratá zbožňujem, aj keď moje psy Súdiaci a Barry sú, samozrejme, oveľa lepší než jej hlúpa mačka. No keď sa niekomu podarí dostať vás do vývrtky trojnohou mačkou, musí to znamenať, že jeho samolúbosť je doslova mimo škály, nie?

Časť mojej osoby sa však obáva, že moja nenávisť voči Marisse (Kto sa vôbec v dnešnej dobe volá Marissa? Nazdávala som sa, že sa tak v deväťdesiatych rokoch volali svojrázne Američanky so zaujímavými účesmi a škriatkovskými čižmičkami, ale očividne som sa mýlila.) nepramení z averzie voči jej osobe, ale skôr zo starej dobrej žiarlivosti, že Simon sa

pohol v živote ďalej a niekoho si našiel, čiže vyhráva súťaž *Kto sa má lepšie po rozvode*, zatiaľ čo ja som stále sama.

No chvíľu sa darilo bez námahy vyhrávať mne.

Mala som pekného a úžasného frajera Jacka a Simon po mne v tom čase tiež túžil, lebo som sa správala ako skvelá a nápo-mocná exmanželka – starala som sa o chod domácnosti a jeho deti takmer bez prestávky, keďže si po tom, čo jeho otcovi diagnostikovali rakovinu prostaty, musel vziať polročné voľ-no. Odišiel za rodičmi, ktorí sa rozhodli stráviť dôchodok vo Francúzsku, aby mohol vozit' otca na lekárske vyšetrenia, lebo Simonova mama „odmieta jazdiť v zahraničí“ (ak mám byť úprimná, ani ja nejazdím v zahraničí, ale taktiež sa neprestá-hujem do krajiny, kde je to nutnosťou), a celkovo im bol pod-porou. Dokonca som kúpila deťom letenky, aby tam mohli prísť na návštevu, zaviezla som ich na letisko a prišla po ne. Bolo teda nanajvýš férové, že Simon si uvedomil, akú hroznú chybu urobil, keď ma nechal odísť, a trpel pri pohľade na to, aká šťastná som s Jackom.

Potom sa mi však šťastie ako vždy obrátilo chrbtom, lebo dokonalý Jack si zbalil termobielizeň a spakoval sa za vy-snívanou prácou do Antarktídy tesne po tom, čo sa Simon vrátil z Francúzska. Pobyt v cudzine Simonovi prospel. Bol opálený, schudol a kúpil si šik oblečenie, takže vyzeral pro-tivne prítťažlivo, čo možno zapríčinilo, že netrvalo dlho, až sa jedného dňa zjavil s prekliatou Marissou po boku. S drzou energickou Marissou, ktorá je odo mňa o desať rokov mlad-šia, čo je naozaj alarmujúce, lebo ešte pár rokov môže ote-hotnieť, ako nám to predviedla moja najlepšia a najďávnejšia kamarátka Hannah, keď sa nechala nabúchať v štyridsiatich šiestich a vyprodukovala celkom nečakaný uzlíček menom Edward, ktorý má teraz dva roky a je búracou guľou s ľud-skou podobou.

Asi by som nezniesla Marissinu samolúbosť, keby ju Simon oplodnil. Jednoducho viem, že je ten typ osoby, čo by so širokým úsmevom vyhlásila: „Sme tehotní!“ namiesto „Som tehotná!“ Simon sa raz pred ľuďmi opovážil preriecť, že „sme“ tehotní, na čo som zavrčala, že nie „sme“, ale „ja som“, a ak si tak túži vyskúšať, ako sa cíti tehotná žena, môžeme mu k bruchu priviazať betónové závažie, opakovane ho udierať do mechúra, odopierať mu VŠETKO dobré jedlo a pitie, prinútiť ho prehltnúť kyselinu, aby zažil ten krásny pocit, keď tehotnú ženu páli záha, a ukončiť celú skúsenosť tým, že mu napcháme do zadku bokom ananás a bude ho musieť vytlačiť. A zo zábavy by som mu okrem toho roztrhla vtáka a potom ho zašila. Po jeho slovách som prepukla v plač a Simon ma musel vziať domov, lebo všetci na večierku si ma čudne premeriavali. Nebolo pre mňa jednoduché zmieriť sa s tehotenstvom. Marissa by však v druhom stave nepochybne žiarila, poletovala by okolo nás v bielych šatách z jemného mušelinu, samolúbo by si hladkala dokonalé malé bruško a rozhodne by nedostala zlatú žilu.

Späť k veci. Nemôžem dovoliť, aby ma Marissa tak vytáčala. Jane ju požiadala, nech zapne reproduktor, aby ju Simon počul, a náležite sa s ním podelila o významné novinky.

„Ach, to je skvelé!“ zapišťala Marissa, kým sa Simon zmochol na slovo. „Určite si celá bez seba, Jane! Dobrá práca, drahá.“

„Hm, áno, výborne, zlatko!“ zopakoval Simon.

„Mama vraví, že mi kúpite auto, oci,“ dodala Jane.

„Čože?!“ zreval Simon.

„Nič také som nepovedala!“ obhájila som sa rozhorčene a schmatla som Janin telefón. Marissa zahrkútala: „Auto, Jane, drahá? Je úžasné, že si urobila skúšky, je veľmi užitočné vedieť šoférovať, ale ak si kúpiš vlastné auto, zvýšiš svoju uhlíkovú stopu a budeš ním jazdiť aj vtedy, keď to bude úplne zbytočné.“

Čo keby si si kúpila bicykel? Je to naozaj účinný spôsob prepravy a veľmi ohľaduplný k životnému prostrediu.“

Jane vydávala spurné zvuky proti nápadu s bicyklom a Simon skočil Marisse do reči.

„Prečo by si to vpravela, Ellen?“ soptil. „Nemôžeš dávať deťom v mojom mene také sľuby!“

„Práve som hovorila, že som nič také nepovedala!“ zopakovala som. „Sľúbila som Jane iba toľko, že to spolu prediskutujeme a zistíme, či by sme si to vôbec mohli dovoliť, nič iné.“

„Mali by ste to prediskutovať aj so mnou!“ zašvitorila Marissa. „Aj ja môžem prispieť svojou maličkosťou.“

„Ako to myslíš?“ zháčila som sa. „Chceš prispieť na Janino auto?“

„Nuž, nie, ale môžem vám poslať informácie o tom, koľko kilometrov dažďových pralesov sa zničí, aby vyrobili nové auto, a okrem toho mám za sebou široký prieskum v oblasti bicyklov, takže aj s tým viem pomôcť. Naozaj si myslím, že bicykel by bol lepšia možnosť a...“

„Lenže ja nechcem bicykel, chcem auto!“ kňučala Jane. „Bicykel už mám a je nanič.“

„Áno, ale Jane, keby si si zadovážila super namakaný špičkový bicykel, myslím, že by si zmenila názor,“ trvala na svojom Marissa. „Len o tom popremýšľaj, dobre, Jane? Sľúb mi, že o tom považuješ.“

„Myslím, že Marissa má pravdu,“ ozval sa Simon srdečne. „Dobrý bicykel znie ako skvelý nápad, drahá.“

Jane zastonala, vyháňavo zašomrala, že o bicykli pouvažuje, a vrhla sa do ďalšej bitky.

„Prečo vlastne nie si v práci, ocko?“ vyzvedala. „Mama vraví, že sa musím vrátiť do školy. Naozaj musím?“

Nastražila som uši, čo odpovie.

„Obaja sme si dnes vzali voľno, lebo ideme do Dorsetu, kde na nás čaká súkromné útočisko pre páriky,“ zastúpila Simona Marissa.

„Súkromné útočisko pre páriky?“ zopakovala Jane rozhorčene. „Fuj. Tam sa ľudia oddávajú sexuálnym večierkom? To je nechutné, oci!“

„Nie, tak to, samozrejme, nie je,“ odvetila Marissa čo najpokojnejším a najmilším hlasom, ktorý naznačoval, že je veľká dobráčka a nedá sa rozzúriť podradnejšími bytosťami. „Ide o víkendový pobyt, počas ktorého k sebe máme nájsť ako dvojica nové cesty a posilniť a prehĺbiť naše puto pomocou precvičovania dôvery a intenzívnej práce s poradcami...“

„Budete tam aj meditovať?“ prerušila ju Jane.

„Čože? Áno, áno, párová meditácia sa bude preberať na jednom z praktických seminárov,“ vyhlásila Marissa samolúbo.

„Znie to ako kopa sračiek,“ odvetila dcéra veselo.

„Ach, Jane,“ vzdychla Marissa. „Neodsudzuj tak rýchlo to, čomu nerozumieš. Všetko je to životne dôležité pre blaho páru a ich vzťah. Vo vzťahu treba byť iniciatívny, vieš? Ak teda nechceš skončiť sama. Dôvod, prečo má človek za sebou sled nevydarených vzťahov, býva často ten, že sa neunúval popracovať na nich.“

Vari naráža na mňa? Určite áno! Au! Ach, Marissa je naozaj dobrá, uznávam – jej sladké, bezstarostné a diskrétné uštipačné poznámky sú dostatočne ostré na to, aby vás zaštipali, ale zároveň sotva postrehnutelné, takže ak na ne upozorníte, budete pôsobiť paranoide či príliš citlivo, alebo jej poskytnete príležitosť vrhnúť na vás starostlivý pohľad a utrúsiť: „Samozrejme, že som nemyslela teba, ale zdá sa, že to v tebe ktovieprečo rezonuje. Čo myslíš, prečo sa tak cítiš? Chcela by si sa o tom porozprávať?“ SAMOZREJME, ŽE NIE, VEĎ SOM BRITKA! A keby som sa o tom náhodou aj CHCELA

porozprávať, určite by som o tom nehovorila s tebou, akokoľvek súcitne nakláňaš tú svoju poondiatu hlavu s lesklými vlasmi na stranu. Možno som slobodná a mám za sebou viaceré pokazené vzťahy, no keby som si mala vybrať, či chcem byť smutná, osamelá starnúca žena, alebo ísť do akéhosi súkromného útočiska pre páriky, kde by som musela čeliť ľuďom ako Marissa, predstava, že strávim zvyšok života sama s diskretnou škatuľou zo spoločnosti Ann Summers, ktorá sa špecializuje na výrobu sexuálnych hračiek, pod posteľou, nie je až taká hrozná...

„Znie to draho,“ podotkla Jane. „Znie to, že taký pobyt stojí prinajmenšom ako... ach, čo ja viem... auto? Keby ocko nemíňal všetky prachy na podobné hlúpe víkendy, mohol by mi ho kúpiť!“

„Po prvé,“ ozvala sa Marissa, „cena za duševné zdravie sa nedá stanoviť a po druhé, za tento víkend som zaplatila ja. Je to darček pre tvojho otca k výročiu.“

„To má teda šťastie,“ poznamenala Jane sarkasticky. „V každom prípade sa pýtam jeho, a nie teba, Marissa, takže mohla by si nás prestať prerušovať? Oci, musím sa vrátiť do školy?“

„Prosím ťa, nepapučuj toľko Marisse. A ak tvoja mama vraví, že sa musíš vrátiť do školy, tak musíš,“ vyhlásil Simon rozhodne, no svojím vyjadrením aj tak urobil tú zlú zo mňa.

„Veď ju čaká maturita!“ zakričala som na mobil. „Potrebuje sa učiť. Maturita sa nespraví sama.“

„Preboha, matka!“ vyštekla Jane. „Viem, že ma čaká maturita. Ako by som mohla zabudnúť? Nedávno sme robili cvičné testy a celé mesiace nehovoríš o ničom inom. Fajn! Keďže nikomu zjavne nezáleží na mojom duševnom zdraví, vrátim sa do školy. Nerobte si starosti o moje záľuby alebo skutočnosť, či mám dosť priestoru vyjadriť svoj názor. Veď takto je to v poriadku!“

„Jane, musím končiť. Prichádza náročná križovatka a musím sa sústrediť. Ešte raz ti gratulujem, zlatko, a večer ti zavolám, dobre?“

„V útočisku nie sú povolené mobily,“ zamiešala sa do rozhovoru Marissa.

„Ach, doriti,“ zanádal Simon. „Nuž, tak sa maj, drahá, porozprávame sa čoskoro,“ rozlúčil sa a zložil.

„Bože, Marissa je poondiata otravná krava!“ postážovala sa Jane.

„Hm,“ zamrmlala som vyhybavo. Nechcela som urobiť chybu a frflat' na Marissu pred Jane, lebo hrozilo, že keď si dcéru v budúcnosti pohnevám a Marissa si kúpi jej priazeň kupónmi do internetového obchodu ASOS, mohla by to pred ňou zopakovať. „Nenadávaj toľko, zlatko.“

„Ale veď je! V každom prípade, mami, prečo sa musím vrátiť do školy?“

„Lebo, drahá,“ zopakovala som jej asi miliónty raz, „ten-to rok ťa čaká maturita a je veľmi dôležité, aby si ju urobila.“

„Kráľovná nemá nijakú maturitu,“ podotkla Jane.

„Lebo je poondiata KRÁĽOVNÁ!“ vybuchla som. „Nepotrebuje maturitu. Kráľom či kráľovnou sa nestane ten, kto dosiahne najlepšie výsledky v kráľovskej škole.“

„Nebolo by to tak demokratickejšie?“ zháčila sa Jane.

„Veď z teba aj tak kráľovná nikdy nebude,“ funela som zúfalo. „A všetci ostatní mimoriadne úspešní ľudia, ktorí sa dostali na vrchol bez maturity, sú výnimkou, a nie pravidlom. Stali by sa úspešní tak či onak a možno by bola ich cesta za úspechom jednoduchšia, práve keby mali maturitu. Nezabúdaj, že na každého podnikateľského milionára bez maturity je na svete milión ľudí, ktorí nikdy neuplatnili svoj potenciál, lebo neurobili maturitu. Vo väčšine prípadov ani nejde o to, že sa na ňu nepripravili, ale nedostali príležitosť zložiť ju.“

A keďže na svete existujú miliardy ľudí, ktorí musia pracovať za nízku mzdu v nebezpečných podmienkach, lebo z nejakého dôvodu sa im nikdy nenaskytlá šanca získať poriadne vzdelanie, no dali by pravú ruku za príležitosti, ktoré ty berieš ako samozrejmosť, je od teba naozaj morálne trestuhodné, že neberieš svoje vzdelanie vážne a nesnažíš sa vyťažiť čo najviac z toho, čo máš k dispozícii!“

Bola som hrdá na svoj krátky prejav – takmer ma dojal k slzám – a ubezpečovala som sa, že ovplyvní aj dcéru. Azda si uvedomí, že potrebuje poriadne zabráť a pustiť sa do práce.

„Preboha, matka,“ zašklábila sa Jane. „Vari si mi naozaj práve dala prednášku, ktorá sa dá považovať za ekvivalent lekcie: ‚Zjedz hrášok, lebo deti v Afrike hladujú!‘, ibaže tá tvoja sa týkala vzdelávania? Aké smutné!“

„Nastúp si už,“ zavrčala som.

Len čo som odviezla nepretržite reptajúcu Jane do školy a, našťastie, mi z nej nikto nezavolať so sťažnosťou, že Peter chýba, čo znamenalo, že sa mu nejakým zázrakom podarilo odpojiť sa od online sveta a stihnúť autobus, zamierila som autom do práce.

Svoju prácu mám naozaj rada. Pracovala som tvrdo, aby som sa dostala na terajšiu pozíciu, a čo sa týka zamestnaní, robila som doposiaľ oveľa horšie veci. Súčasná práca mi ide od ruky, robím so skvelým tímom a – čo je skutočne dôležité, no v prednáškach o kariérach na školách by ste to nikdy nezachytili – nikto z mojej kancelárie nemá vražedný telesný pach (je ohromujúce, aký vplyv dokáže mať taká osoba na morálku celého kolektívu).

Naša firma je však plná komplikovanej pracovnej politiky a to je trochu nanič. Nechýbajú intrigy a zákerné podrazy, za ktoré by sa nehanbil ani Shakespeare, o tom, kto dostane lepši písací stôl alebo pohodlnejšie kreslo, a to ani nespomí-

nam absurdné dotáhovačky o prekliatej značke kávy, ktorú kupujeme pre celú kanceláriu. („Táto značka dbá na spravodlivý obchod.“... „Áno, ale táto má nulovú uhlíkovú stopu.“... „Túto kávu vyrába družstvo starajúce sa o slepé orangutany, ktoré prišli kvôli odlesňovaniu a palmovému oleju o domov.“... „Lenže TÚTO vyrába družstvo starajúce sa o slepé JEDNONOHÉ orangutany, ktoré prišli o domov kvôli NACISTOM a palmovému oleju.“... „A TÚTO vyrába družstvo starajúce sa o slepé jednonohé orangutany, ktoré sú ešte vždy traumatizované premiérovým poradcom Dominicom Cummingsom, ktorý ich navštívil v zoologickej záhrade a posmieval sa im, že nemajú VYNIKAJÚCI ZRAK ako on.“ Zdá sa, že pri čaji sa nikdy nerobí taký obrovský chválenkársky cirкус. Iba tí, čo pijú kávu, si nikdy nedajú pokoj.)

Keby nás všetkých nechali pracovať a nevolali nás na zbytočné stretnutia o poondiatej káve, pravdepodobne by sme boli oveľa produktívnejší. Vlastne, keby podaktorí netrávili toľko času táraním o veciach, ktoré vôbec nesúvisia s tým, čo naša spoločnosť robí, len aby pôsobili dôležito, zrejme by nám nehrozilo zlúčenie s druhou firmou a potenciálna strata zamestnania ako teraz.

Keď som začínala v súčasnej spoločnosti, nazdávala som sa, že možno pôjde o prácu, pre ktorú sa skutočne zapálím – pracujem v bolestivo trendy technologickej spoločnosti s „miestnosťami na premýšľanie“, kde kreatívne typy kreslia na steny (a pritom popíjajú kávu, o ktorej sa do krvi pohádali) a oddávajú sa „idealistickému zmýšľaniu“, nech už je to čokoľvek. Ja vôbec nie som bolestivo trendy ani kreatívna a po rokoch vychovávaní detí si musím hrýzt' do jazyka, aby som nekričala po hipsteroch s trakmi, bradami a prikrátkymi nohaviciami, že na steny sa NEKRESLÍ a že ich plesnem po zadku, ak to zopakujú. Bráni mi v tom predovšetkým Daryl, ktorý má